

Què trigaves, estimada!
—Costa tan de ben mori!
Quan tu feres la volada,
bé et volia jo seguir,
més, al clos empresonada
de la vida, no puguí.

—Puja, rosa immaculada;
la vida comença aquí!!

—Aquesta flor colorada
que perfuma el teu jardí,
guarda-la bé dona amada,
per a mi.

—Aquesta flor colorada,
no l'esperancis, fadrí,
que la tinc aparaulada
des del jorn que va flori.

(Flor natural de l'any 1927)

MOSSA DE FRAGA

De la col·lecció "Esbossos de figures rurals"

(Remembrant B. Gill Roig)

O tu, la bella mossa blanca i fina
qui serves el vernàcul pentinat
i dúus aqueix vestit policromat
i la llonga arrecada fragatina!

De les terres nostrades ets veïna
i t'amara la dolça claredat
del riu que besa els peus de ta ciutat
i té una transparència esmeragdina.

Jo estimo en ta figura el poble teu,
típic, flairós, que aguanta l'escomesa
dels anys, i triomfa pel voler de Déu:

un poble qui devé com arquimesa
que guarda el bell tresor del parlar meu
a dins la noble llar aragonesa.

(Englantina de l'any 1927)

PETITS POEMES NOCTURNALS

(Remembrant Xavier Go·é)

FINA LA TARDA

(Primer de la col·lecció)

Fina la tarda en un desmai lasciu,
del sol qui fuig enamorada.
Sobre el cristall opalescent del riu
rellisca una tremada.

A la tènue claror
s'adorm en somnis la veïna arbreda.
Les fulles, bressolant-se en la buidor,
tenen suavíssims cruiximents de seda.

Munta la lluna en plenitud,
magnífica, rodona;
rera la cima de vellut
hi ha el fil d'argent que l'empresona.

Aigües avall, el tremader
es fon en una clapa de boirina.
Tot just, tot just si albiro bé,
la flama de la seva barretina.

Es sent el toc d'oració
i el trillejar d'unes esquelles.
Penja la nit a l'horitzó
glasses de somnis, picarols d'estrelles.

I jo que estic enlluernat
del sol roent de tot el dia,
d'aquesta mitja obscuritat
gaudeixo l'alta poesia

si obro la gàbia a l'esperit
per a que voli a la ventura
i de l'entranya de la nit
copsi el misteri que hi fulgura.

(Flor natural de l'any 1928)

